

Tekster: *Sl 19,2-7, Ef 4,1-6, Luk 14,1-11*

Salmer: Lem 9.00 747 Lysets engel, 289 Nu bede vi, 613 Herre, du vandrer, 731 Nu står der skum

Lihme 10.30 731 Nu står der skum, 392 Himlene, Herre,
289 Nu bede vi, 613 Herre, du vandrer, 438 Hellig, 477 Som korn,
6 Dig være mildeste

Jeg tænkte, at jeg ville sige én sammenfattende ting om evangeliet i dag. Og denne ene sammenfattende ting er: det handler om koder!

Koder i den forstand: at kende det der skal til for at opnå det, man gerne vil.

Sabbatskoder: hvad må man på sabbaten? Redde liv eller lade liv gå til grunde?

Hvad er sabbaten? Det er den dag, Gud hvilede efter veludført arbejde. Efter at have skilt jord og vand så livet kunne leves. Efter at have givet alt skikkelse form og farve, så tilværelsen kunne udfolde sig i hele sin spraglede mangfoldighed. Da hvilede Gud i glæde over veludført arbejde. Og for at give mennesker del i sin glæde, sagde Gud: I skal også hvile en gang om ugen og glæde jer over mit veludførte arbejde! Og i øvrigt er det også godt for jer at hvile en gang om ugen af andre grunde. Mennesker og dyr har slet ikke godt af at arbejde hele tiden. Men først og fremmest er sabbaten en fest. En fest over at verden er til og at vi har et liv i verden.

Så langt så godt. Men hvad så, når Guds skaberværk går i stykker? Når vand og jord ikke længere er skilt fra hinanden, men når vandet igen begynder at opluge jorden, som når et menneske tynges og er ved at kvæles af de ødemer, der breder sig i ham eller hende? Eller når et menneske eller et dyr falder i en brød og er ved at drukne i brøndens vand? Eller når et af de 1000 andre tilfælde, hvor Guds gode skaberværk går i stykker, indtræffer, hvad så? Er det så festen for det veloverståede arbejde eller arbejdet på at genoprette det ødelagte skaberværk, der er vigtigst?

For Jesus var der ikke tvivl: når liv trues og går i stykker skal der handles, både af Gud og mennesker.

Men netop det vakte uro og forvirring. For var det med at holde fri på sabbaten ikke netop en af koderne, der kunne sikre adgang til himmeriget? Risikerede man ikke sin egen evige glæde ved at bryde sabbats-hvilen for at hjælpe en af de utallige, hvis liv på den ene eller anden måde var begyndt at krakelere og gå i stykker?

Det var sådanne spørgsmål Jesu konfrontering af de jødiske koder rejste.

Kristne koder: hvis sabbats-koden og moselovs-koden ikke længere er aktive, hvad skal der så til for at være sikker på at få adgang til himmeriget?

Kærlighed? Jesus taler jo standselig om kærlighed, og viser selv kærlighed mod dem ham møder og færdes sammen med.

Men hvordan mobiliserer man kærlighed, hvis den ikke er der? Og kan man ikke tvinge sig selv til at elske de mennesker, man står over for, er man så i samme situation ved himmerigets port, som når man står ved en dankortautomat og kun kan huske den kode, man ændrede i går, men ikke hvad man ændrede den til?

Ydmyghed! Jesus taler jo i evangeliet i dag, om at den der ydmyger sig skal ophøjes og den der ophøjer sig selv skal ydmyges. Men er en ydmyghed, som man udviser for at opnå ophøjelse ikke snarest en form for selvophøjelse, som man altså skal nedstyrttes fra i en egentlig, pinlig ydmygelse, som består i evig bortvisning og diskvalifikation? Det fortælles om to fromme kristne, der begge døde af sult ved et tag-selv-bord, fordi ingen af dem kunne behageligt sig til at tage før den anden! Så hvad består den ydmyghed i, der kan give én adgang til himmeriget, bortset altså fra det frivillige afkald på himmeriget ikke bare momentant, men for evigt? Og så er man jo lige vidt!

Så hvad er den kristne kode, der får himmerigsdøren til at springe op?

Troen! Er det ikke svaret? Ikke mindst i dette jubilæumsår, hvor vi fejrer opdagelsen af retfærdiggørelse ved tro alene. Men hvis tro er en kode, der åbner døren til himmeriget, er den så ikke dybest set en præstation, noget man skal være parat til at yde for at få evig lyksalighed til gengæld?

Måske skal vi prøve at se på, hvordan det gik til, når Jesus mødte mennesker og knyttede dem til sig. Så var det ikke koder, han spurgte efter, der var ikke noget de skulle kunne, intet de skulle fremvise eller præstere. Han møder vildt fremmede mennesker og

siger til "Kom med!", "Følg mig". Han møder syge mennesker og helbreder dem, uden først at spørge, hvem de er eller hvad de har gjort eller ikke gjort. Det nærmeste han kommer et svar på, hvad det er der skal til for at han vil have noget med én at gøre, det er, da han siger, at for at komme ind i Guds rige, skal man tage imod det som et lille barn: man skal bare være, og intet af det man kan vise frem af imponerende og beundringsværdige præstationer giver en noget fortrin.

Det fortæller også noget om, hvordan den tro er, som gør et menneske retfærdigt over for Gud, dvs den tro som giver et menneske adgang til Gud: troen er ikke noget! Tro er at være Guds. Og prøver man at gøre tro til noget andet, et eller andet man kan have og vise frem, så forsvinder den med det samme og forvandler sig til noget, der skaber afstand til Gud. Tro er at glemme sig selv og få tilgivet meget, som vi skal synge i salmen om lidt. Tro er, at det ikke er en selv, der handler og trænger frem til Gud, men tro er at Gud griber en, at Gud handler, at Gud gør det, der skal gøres.

Det handler om koder dette her. Og jeg tænker, at når vi står der og febrilsk roder efter koden til himlens dør og hverken kan finde den eller huske den og i afmagt begynder at slå og sparke på døren, så, tænker jeg, vil vi til vores dybe undren opdage at døren går op. fordi der slet ikke er nogen kode. Fordi døren slet ikke er lukket. Fordi der kun er et eneste Gud ønsker sig: at få os ind til sig.

Amen.